

Vidende eller i hvert Fald ikke talt med et klogt og fornuftigt Vidende.

Det var heller ikke blevet saa slemt, havde vi ikke faaet den udvidede Bankgaranti. Her maa jeg have Lov til at gøre en Bemærkning om Statsgældsdirektøren til den højtærede Finansminister.

Samme Dag — det ved Finansministeren jo — og i alt Fald før vi fik forelagt Lovforslaget om Bankgarantien af Februar, havde Hr. Statsgældsdirektør Andersen i Bankkomiteen foreslaaet, at man skulde garantere Laanekassen, med andre Ord, han vidste det paa den Tid, men han underrettede ikke Finansministeren om det, eller hvis han har gjort det, har denne i hvert Fald ikke underrettet Rigsdagen om, at Garantien skulde udvides. Det er i Virkeligheden det stærke Punkt for Rigsdagen i hele denne Sag, at den lovforberedende Myndighed, nemlig Finansministeriet, paa den Tid, vi faa den oprindelige Garantilov, ved, at vi senere skulle have en Udvidelse, men siger det ikke til os. Det er ikke Tegn paa særlig Dygtighed og i alt Fald ikke Tegn paa Samvitighedsfuldhed.

Om Fredericia og Nibe Banker komme ind under Bankkomiteen, har der jo været adskillig Diskussion, men det skal jeg vente med at komme ind paa til anden Behandling, idet jeg da forudsætter, at det ærede Medlem fra Fredericia (L. Rasmussen) vil stille et Ændringsforslag, som vil give os Lejlighed til at rejse denne Diskussion. Jeg er ganske enig med det ærede Medlem, som talte før, Ordføreren for det gamle Højre, det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (Halsted), i hans Omtale af Forholdet mellem Privatbanken og Laane- og Diskontobanken paa den ene Side og Detailhandlerbanken paa den anden Side. Jeg tror i Virkeligheden, at Rigsdagen maa have ganske bestemt Klarhed paa dette Spørgsmaal. Jeg tillader mig at henstille — jeg ved ikke, om dette Forslag skal i Udvalg, — at vi nedsætte et permanent Udvalg, som kan modtage Oplysninger om disse Bankers Forhold til Detailhandlerbanken. Det Udvalg bør vi nedsætte, og indtil der foreligger mere om dette, skal jeg ikke udtale mig mere offentlig om denne Sag.

Jeg ønsker til Slutning at gøre en Bemærkning til det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) om Nationalbanken. Jeg tror, han har ganske Uret i, at det vilde have været Helseboden,

om vi havde ladet Nationalbanken blive en Statsbank. Det vilde have været godt, hvis man kunde være klar over, at man altid havde de mest udmærkede Ministre, de mest udmærkede Statsgældsdirektører og de bedste kongevalgte Direktører. Men jeg vil tilstaa, at efter at forhenværende Birkefuldmægtig, candidatus juris Winther er bleven Nationalbankdirektør, efter at en Mand, der var Heides Protegé og Albertis gode Ven, en Mand, der var lige ved at køre Laane- og Diskontobanken i Stykker, af Hans Majestæt Kongens Regering er ansat som Nationalbankdirektør, vil jeg have Lov til at sige, at der heri ligger et ganske afgørende Bevis for, at en Nationalbank som Statsinstitution ikke i og for sig er ønskelig. Derimod burde Oktrojen have været anderledes. Der var mange Ting, vi omtrent vare blevne enige om. Jeg tror næsten, at et Flertal var enigt indenfor Udvalget, men da saa Hans Stormægtighed Justitsministeren — Ministrene vare jo den Gang Stormægtigheder —, det var vist Højstetssagfører Alberti, jeg husker det ikke rigtigt, der har jo været saa mange Ministerskifter — kom ned i Udvalget, saa fløj det Flertal, der havde samlet sig, som Avner for den store Vind.

Med Hensyn til, hvad vi vilde gøre, sagde den ærede Ordfører for Delegationen (N. Neergaard) noget om, at saadant noget gør man en Gang, men aldrig mere. Det sagde Pigen ogsaa, da hun havde faaet Tvillinger. Jeg vil gerne sige til det højtærede Medlem, at jeg tror ikke, man skal sige det saa ganske absolut, det ærede Medlem skulde i Stedet have sagt: Jeg gaar ikke med til saadant noget mere, uden at jeg har faaet undersøgt, hvad det er, jeg garanterer. Vi have jo haft lignende Garantier før i dansk Finanzhistorie, og det har været saadanne Garantier, som jeg ikke vil vige tilbage fra. Men jeg vil tilstaa — deri er jeg enig med det ærede Medlem —, nogen Sinde at gaa med til paa en Ministers blaa Øjne at give en Garanti, hvis Begrænsning, hvis Følger, hvis Forpligtelser jeg ikke kan se, det tror jeg nok, jeg har Lov at sige, at det gør jeg aldrig mere. Men det gør jo heller ingen af de andre Herrer, saa jeg haaber, at det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg), der var saa flot at ville tage Følgen af sine Handlinger, alligevel vil indrømme, at det vel er menneskeligt at fejle, men at man ikke skal vedblive med det.